

La Duna no vol demanar perdó

La Duna, en Pol i la Mariona surten a jugar. Fa un dia preciós, el sol llueix i quatre núvols esquinçats dibuixen caminets enmig del cel clar. La tardor ha pintat de colors el bosc: vermell, taronja, groc... i els ocellets piulen i canten.

—Amics, a què juguem? —pregunta la Duna.

—Anem al rierol a tirar pedretes? —diu en Pol—. Fem un concurs a veure qui les tira més lluny.

—Quina bona idea! —diu la Mariona.

—Serà divertit! —afegeix la Duna.

Tots tres s'encaminen cap al rierol que travessa el bosc, prop de la fageda. Els faigs són uns arbres molt bonics, que agraden molt a la Duna. Les seves fulles ballen amb el vent, i és un lloc perfecte per anar a jugar.

—Jo començo —diu en Pol—. I agafa una pedra a punt per llençar.

—No! Començo jo primer! —replica la Duna.

En Pol i la Duna no es posen d'acord.

En Pol diu que ha de començar ell, que la idea ha estat seva. La Duna no vol ser segona, ni tercera. No li agrada anar al darrere.

La Mariona escolta la discussió i se'ls mira sorpresa. Ella pensa que ser primer o últim no és tan important. Allò que compta de debò és passar-s'ho bé i jugar.

Perdó

La Duna no vol
demanar perdó

En pocs minuts comença una baralla. Tots dos volen ser primers i s'escriu. En Pol trepitja les potetes de la Duna i la Duna li arrenca un pèl de la cua.

Mentre, la Mariona, es mira esglaiada la baralla.

—Ja n'hi ha prou d'aquest color! —cria la Mariona.

—És culpa d'en Pol! —diu la Duna.

—Que no! És teva! —rondina enfadat l'esquirol.

—Em sembla que us hauríeu de demanar perdó —opina la marieta.

—Ni pensar-ho, aquest esquirol és egoista i malcarat!

—I tu, una poca-solta! —replica en Pol.

Estan enfadats i cap dels dos no vol demanar perdó. Al marge del rierol, i sense haver jugat, es miren de reüll. Els morros i el silenci s'allarguen una bona estona.

—Demaneu-vos perdó! —insisteix la Mariona.

—Jo no vull perdonar-lo! —diu la Duna tota molesta.

—Jo tampoc! —contesta en Pol.

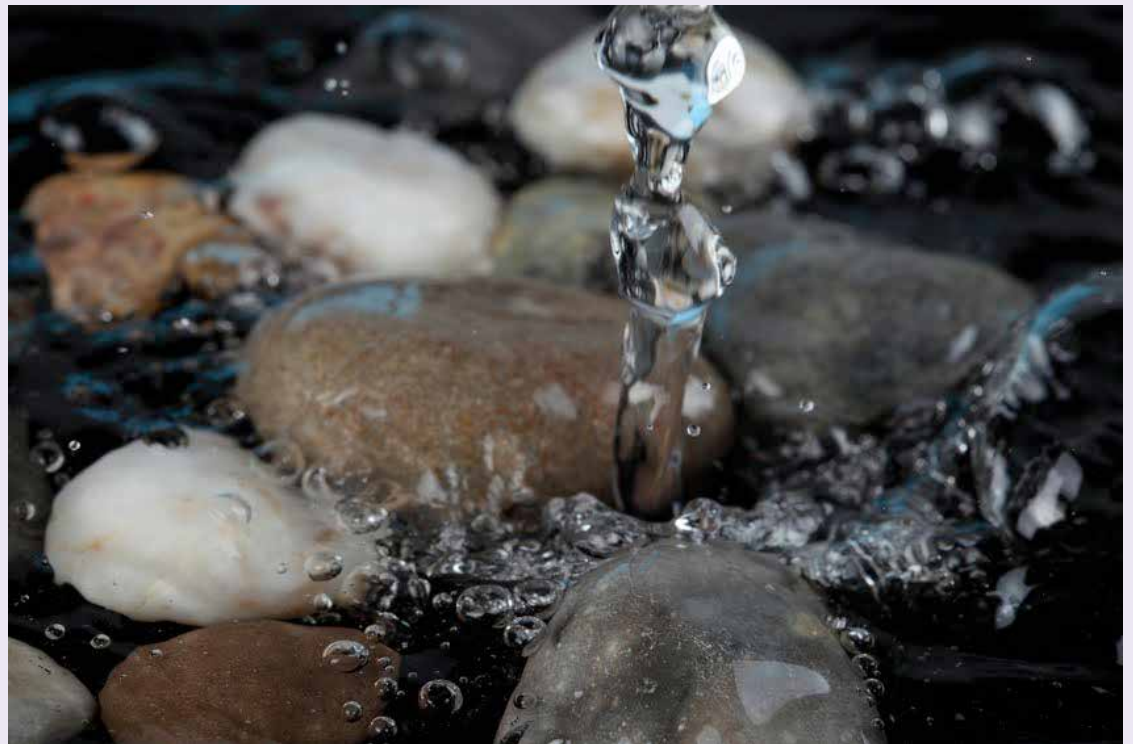
Fins que un imprevist fa girar la situació. La Duna, asseguda d'esquena a l'aigua, cau a dins del rierol. I no sap nedar!

—Auxiliiii, ajudeu-me! —cria l'erugueta.

En Pol, sense pensar-s'ho dues vegades, fa un bot sobre una pedra del rierol i li allarga la mà. Estira la Duna i la treu de l'aigua.

Un cop fora, la Duna està xopa, i una mica espantada. En Pol l'abraça fort. Ell i la Mariona també s'han endut un bon ensurt.

—Gràcies amic! M'has salvat la vida... Em perdoneu, Pol? Ets un bon amic i no t'hauria d'haver escrit.

—I tu, que em perdones, Duna? Jo no m'hauria d'haver enfadat tant.

En Pol i la Duna s'abracen ben fort. La Mariona està contenta. Per fi tornen a ser tots amics.

I tots tres junts passen la resta de la tarda tirant pedretes al rierol, sense importar-los qui és primer o darrer.

Al capvespre, el cau de la Duna s'omple de l'oloreta fresca i neta de l'espígol. La Duna pensa i reflexiona en tot el que li ha passat. Avui la Duna ha après que ser orgullós no porta enlloc, i que és molt important saber demanar perdó.

Judit Esquís

Sura o s'enfonsa?

Perdó

La Duna no vol
demanar perdó

PROPOSTA DIDÀCTICA

- Amb un recipient amb aigua, demanem a la mainada que experimenti amb els diferents elements proposats, que poden ser de l'aula o els pot dur expressament la mestra. Fem hipòtesis de què passarà: s'enfonsaran?, o suraran?
- Els demanem que ens expliquin si saben nedar o no, i si per fer-ho fan servir algun estri per surar, com és ara una bombolleta, un xurro, un flotador.
- Acabem l'activitat amb la cançó: «Cançó d'anar a nedar».
(<https://www.youtube.com/watch?v=ttEVG6BxHow>)

Material: Recipient amb aigua i diversos elements per poder observar com es comporten sobre l'aigua: bola de plastilina, plat, taps de suro, vaixell de paper, peça de lego, pedra, botó, ploma...